

lig kommer børn og unge til gode, behøver jeg vel blot at nævne nogle få som gratis uddannelse, fritidsklubber, sportsfaciliteter i alle afskygninger og f.eks. børnechecken.

Arbejdsmarkedsbidraget har også den positive egenskab, at de unge ved, hvad det vil sige at betale skat, når de indtræder fuldt ud på arbejdsmarkedet. Den tidligere bratte overgang fra skattefri indkomst under frikortgrænsen til høj beskatning af indkomst over frikortgrænsen blev med 1993-skattereformen, efterfulgt af skattejusteringer i pinsepakken, udjævnet ganske mærkbart.

Vi står nu med et skattesystem, som tilgoder hensynet til, at man som samfundsborger bidrager til fællesskabet, i jævn takt med at ens økonomiske formåen øges. Den trinvis overgang fra at betale 8 pct. i arbejdsmarkedsbidrag til at betale bundskat, mellemskat og topskat, i takt med at indkomsten stiger, og uden at der er tale om markante hop, er efter min mening en særdeles positiv egenskab ved det danske skattesystem.

Indførelsen af arbejdsmarkedsbidraget var, som jeg tidligere omtalte, netop en væsentlig forudsætning derfor, idet personskatterne for alle indkomstniveauer samtidig blev nedsat. Også mange unge drager nytte heraf, og regeringen kan, som det er fremgået, derfor ikke støtte forslaget.

Bjarne Laustsen (S):

Fremskridtspartiet udviser med dette beslutningsforslag en imponerende mangel på forståelse for de principper, der ligger til grund for vores velfærdssamfund. Fremskridtspartiet lider åbenlyst under den misforståelse, at velfærdssamfundets sociale sikringsordninger er en form for privat brugerbetaling. Sådan forholder det sig ikke, og sådan skal det heller ikke være.

Velfærdssamfundet bygger på social omfordeling og solidariske ordninger, hvor de, der har meget, yder lidt ekstra for at støtte dem, der har for lidt. Sådan skal det blive ved med at være, også når det gælder arbejdsmarkedsbidrag.

Socialdemokratiet kunne altså ikke være mere uenig i forslagens sigte, og vi tager afstand fra ånden i det. Dertil kommer, at Fremskridtspartiets argumentation for beslutningsforslaget simpelt hen ikke holder. Eksempelvis har man misset den afgørende forskel på private forsik-

ringsordninger og den sikkerhed, som velfærdssamfundet garanterer.

Princippet bag velfærdssamfundet er jo netop, at man ikke kan melde sig ud. Vi har på befolkningens vegne truffet beslutning om, at alle skal være garanteret ting som uddannelse, behandling ved sygdom, understøttelse ved arbejdsløshed og hjælp i alderdommen.

Listen er ikke fuldkommen. Men det gennemgående princip er, at uanset om man forventer at få brug for ordningerne, uanset om man sender sine børn på privatskoler eller får skiftet hoften på et privat hospital, ja, så betaler man til fællesskabet mod at få sikkerhed. I velfærdssamfundet er der ikke nødvendigvis nogen direkte sammenhæng mellem det, man yder, og det, man får igen.

Det kan godt være, at Fremskridtspartiet finder, at det er usammenhængende, men i Socialdemokratiet synes vi ærlig talt, at det er udtryk for civilisation, at de heldige og privilegerede får mindst fra fællesskabet, og at de uheldige og ressourcetsvage får mest.

Et beslutningsforslag, der underminerer dette princip ved at fjerne alles, også unges, også unge i arbejdes, pligt til at yde efter evne, kan Socialdemokratiet på ingen måde støtte.

Socialdemokratiet afviser beslutningsforslaget.

Kristian Jensen (V):

Fremskridtspartiet er om ikke gået i barndom, så gået i krig med et af de udmærkede forslag, som er produceret af Børneparlamentet, der havde overtaget vores pladser her i salen mandag den 22. marts.

Forslaget går ud på at afskaffe bruttoskatten eller arbejdsmarkedsbidraget, som nogle bliver ved med at kalde bruttoskatten, for unge under 18 år. Problemet er jo, at siden regeringen indførte bruttoskatten tilbage i 1994, er unge, der arbejder i deres fritid, og som selv tjener til deres lommepenge, blevet beskattet allerede fra den første krone, de tjener. Det er, som om hensigten har været at opdrage de unge mennesker til, at staten altid skal have broderparten, og at ingen indtægt er for lille, til at det offentlige ikke kan beskatte den.

Venstre ønsker at gå en anden vej. Vi ønsker et samfund, der ikke er så brandbeskattet som det danske. Venstre ønsker at finde nogle af de nøgleområder i skattesystemet, som er med til at kvæle initiativ og virkelyst, og fjerne dem for at fremme privates lyst til at gøre en ekstra ind-